

Any I

Número 8

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

BARCELONA

(ADHERIT A LA "UNIÓ CATALANISTA")

25 Octubre 1918

Mentres arriba l' hora

A tots els Nacionalistes

Els que ho són de tot cor, joves i vells, pensem que l' hora s'acosta a passos gegantins; afirmeu a tot arreu la personalitat de la vostra única pàtria i sens cap temensa feu-se solidaris de l'actitut dels que vagin al davant. Ha arribat, per fi, l' hora, nacionalistes catalans de complir nostre deure com a tals...

«La Correspondencia de España»

Tots ens coneixem. Coneixem doncs, també en En Juan Lanuza de «La Correspondencia de España». Molt bé sab ell, que encara que l' hora de Catalunya sigui arribada no són els Srs. Cambó i Ventosa els que l'aprofitaran; molt bé sab ell que de la mateixa manera que en Cambó no es la Lliga, tampoc la Lliga es Catalunya, i que, mal els hi pessi, hi ha una Unió Catalanista que quand arribi l' hora, aixecarà la seva bandera immaculada.

I ai de l'Espanya; ai de la «sacrosanta unidad de la patria española», perquè la Unió Catalanista tindrà a la futura conferència de la pau ambaixadors per dret propi...

Les Nacionalitats opreses

Finlàndia, Polònia, Ucraïna, Lituània, Bohèmia i altres, són lliures o ho seràn d'un moment al altre, Serbia, Montenegro, Romania i Bèlgica recobren, amb la victòria dels aliats, llur

Els únics representants de la Nació Catalana, per dret propi, a la futura Conferència de la Pau.

Els voluntaris catalans són els llegítims representants de Catalunya a la futura Conferència de la Pau

llibertat. Irlanda serà lliure també.

Es la gran hora, podriem dir la única hora de les nacionalitats opreses. Sols hi manca Catalunya; i es un deure de dignitat per l'Europa, si vol evitar futurs conflictes, resoldre del tot el problema de les nacionalitats i amb ell per dignitat i per dret propi el reconeixement de la catalana.

La revisió del tractat d'Utrecht

Es el tractat d'Utrecht el còs del delictes del butxins de nostre terra. El nostre esclavatge no es res més sino qu'els efectes del Tractat d'Utrecht. Aquest tractat es el tros de paper, el paper mullat del Brest-Litowsk del 714. Es en nom de Catalunya i com ciutadans dels Univers; i en nom del nostre sentiment nacionalista i en nom de la santa llibertat, que demanem la seva revisió.

La sort dels pobles

En aquests moments tant transcendents per la sort de les nacionalitats opreses, en que ja batega la furia d'aquestes vers llur tirà, que les esclavitza i's rabeja damunt d'elles continuament, vexant-les i oprimint-les, marca ja en nostre esperit un ferm i gran optimisme al pensar que ja està a punt de sonar l'hora del deslliurament dels pobles esclaus.

Vegis, doncs, que ha acampat el nacionalisme extenent ses ales a tots els pobles que semblaven adormits i principalment en els països on s'hi ha desenrotllat aquesta terrible guerra, de que ara ja n'estem a la fi.

A Hongria, que està lligada al Austria que ja fa molts anys, el cap de l'oposició hongaresa diu a l'emperador austriac que ja ha arribat l'hora de la separació entre els dos països pera salvar-la del desastre general; Irlanda, més de cinc segles que lluita augmentant cada dia el nombre «de sin feiners», els xec eslovacs lluiten abm les armes pera constituir dintre poc un estat independent, el poble xec està a punt de declarar-se independent; Polònia vol reunir als seus fills de Prússia i Hongria per a constituir una potència; Ucraïna demana l'independència; Finlàndia ja la té.

En mitg d'aquest concert mundial, Catalunya deu fer sentir sa veu com a nació esclava i reclamar-sos drets i llibertats que més de dos segles fa que'n careixem els catalans; per aixó cal defensar i propagar incansablement el programa nacionalista perquè Catalunya no quedi enrera dintre la societat de les nacions quant es resolgui i's discuteixi el problema de les nacionalitats opreses.

HOMER.

A tort i a dret

Una carta misteriosa—Farém els impossibles—Ditxo sa pasa—Boca tancada no hi entren mosques.

—El senyor Fresseta?
—Treieu aixó de senyor
—Bé vaja, En Fresseta
—Servidor, ¿Qué se li oferia?
—Aquesta carta per vosté
—¿Res més?
—Res més
—Está be. Passi-ho bé
—Passi-ho be

L'obro: estimat Fresseta del meu cor. (Vaja encara tenim simpaties). Et demano que ens facis un article per «l'Intransigent», però que sigui curt. El passarem a recullir el diiluns. Donan-te mercès per endevant em repeteixo amic teu...

Nois de «l'Intransigent» us perdem de vista.

Es a dir que per una banda em demaneu per favor que escrigui un article i per l'altre ja em dfeu que el vindreu a recullir diiluns que ve. Aixó en bones paraules ja no és demanar, és exigir. M'agradeu per la franquesa. Per altre cantó, voleu que l'article sigui curtet. I per fi, i menys mal, ja em doneu les gracies.

Bé, homes, bé.

Quant a escriure no hi tinc cap inconvenient. Alló que he dit que m'agradabeu per la franquesa, ha estat una broma. Ja us consta que per vosaltres, per «l'Intransigent», per la Causa de Catalunya no em dolen paraules.

Ara en que sigui curt no hiestic conforme, de cap de les maneres. Es impossible, pero impossible, fixe'us-hi bé. Si ho teniau al cap, poseu's-ho als peus. I ara!!! ¿Que no ho sabeu que no callo mai? que enraono per setze i que tiro uns discursassos, que ni un advocat? Anem a dir que si d'advocat no en soc és perque no en vull ser-ho, ni ganes. Advocats i procurador, a l'infern de dos en dos. I després que per haver d'ésser advocat de l'estat espanyol... ¡juix! quin fástic!... Me'n posaré el dia que tinguem l'Universitat catalana.

Mes com m'apanyaré ¡ai de mi! jo que esperava parlar de tantes facecies!... dels catorze punts d'En Wilson, de la pau europea, de la bandera que els catalanistes en fan present a la ciutat de Verdun; de la gresca dels tramvies, obrint i tancant portelles i finestretes, de las disposicions del nostre deliciós Ajuntament i de las ordres del Consulat per a ostemordir la marfuga, de la festa de la raça, i encara més: jo volia tornar-hi a dir-hi la meva sobre l'Aplec de la Sardana i ses reliquies; sobre els parlaments dels nostres, si vaja dels nostres pollastrets, al teatre del Bosch (a un teatre havia de ser) i sobre el bati-bull, a la sortida, per la bandera estrellada...

Veieu com tinc raó de sobres?

Ara per mor de vosaltres m'hauré de de rosegat els punys, m'hauré de cursir la boca i quedar-m'ho tot a la gola

amb perill que faci un pet com una aglú.

Almenys doneu-me llicencia per dir quatre fásticos de la passa.

¿Que no ho sabien? doncs jo també tinc la passa.

—Vosté té la passa?

—Si, pare

—Ja en fá la cara

—Si ho sabré jo. Passo la pena negra de veure que el temps passa i tinc por que passarà aquesta avinentessa de rescabalar Catalunya la seva llibertat.

Rellamp! tant bé que ho tindriam ara si aquells capanassos fossis uns altres.

Deixeu-me dir que ha calgut que fos un ciutadà dels Estats Units qui imposés a la xaruga Europa el principi de les Nacionalitats. Res; que aixis com avans eram els d'aquí que anavem a América a fer fortuna, d'ara endavant seran els d'América que vindran a fer fortuna al Continent. Está vist que ei món dona voltes.

Deixeu-me dir que ja n'hi ha prou de mitins als nostres estatges socials on hi venen només que els consensos; a nostra tribuna ja és hora que sigui la plaça, el carrer, el café per que el nostre auditori sigui tot el poble. Que ja n'hi ha prou de conferencies; diaris i presents de senyeres, de missatges i homenatges, i sardanes... Que si és d'alabar que abundin manifestacions d'aquesta mena, és de desitjar que abundin igualment actes de mes positiva eficacia. Al grà, al grà. Ha de fugir l'encongiment. Fóra contemplacions i mans a l'obra.

¿Us recordeu d'aquells versos dels Segadors «a les armes catalans que ens han declarat la guerra»? I encara no hem fet la pau.

Ai, ai, que aixó s'embolica; i es tart i vol ploure.

I ja començava d'oblidar-me que aquesta vegada estic a dieta.

EN FRASSETA

Per damunt de totes les conveniencies de partit: ¡Visca el reconeixement de la Nacionalitat Catalana!

Subscripció per a l'homenatge al malagnanyat Dr. Martí i Juliá

Suma anterior . . .	7'50
Grop Separatista Incognit . . .	2
Antoni Carbonell Bilbeny . . .	2
Josep Delclós i Dolç . . .	1
Josep Castanyer . . .	1
Frederic Durán . . .	0'85
P. Ventós i Bosc . . .	1
Josep Cevals . . .	0'25
Pere Ruiz i T. . .	0'30
Josep Guix i Esparc . . .	1
Jaume Gabarró . . .	0'25
Jacinto Esteve . . .	0'25
Joaquim Conesa . . .	0'50
Josep Canela . . .	0'50
Total . . .	18'40

Segueix la subscripció.

Glosa

L'alta valor del dolor damunt l'amor

Més que tots els goigs, més que tots els plaers es sent l'intensitat del dolor.

Ajunta més una llàgrima que mil besos. Els besos de plaer apartat del foc de la llar, tenen sempre un regust de banalitat, de cosa efímera.

El dolor que provoca llàgrimes es força més fort i durader. Sintetizant, amor cadena de flors, lliga. Pero les flors passades fan mal olor i es llencen i al fer-ho així la cadena's trenca. El dolor és cadena de ferro, el ferro no's passa mai; es sempre ferro: el dolor cadena de ferro, com el ferro és etern.

MARIUS

OBITUARI

A l'edat de 24 anys, va morir el dia 14 del corrent en Josep Ortiz, essent aquesta molt sentida pel «Casal Nacionalista Martinenc», i especialment per la Joventut de dita entitat «Els Nets dels Almogavars», de la qual n'era vice-president.

L'acte del seu enterrament tingué lloc el dia 15, assistint-hi la joventut amb llur bandera.

També hi havia representacions del Casal, Foment, Ateneu Obrer Català i F. B. Club Martinenc.

Que la terra sigui lleu al amic i bon nacionalista i rebí la seva desconsolada familia el nostre mes sentit condol.

Per «La Publicidad»

Vana fou la nostra quimera, al creure'l susdit diari (que amb ses campanyes contra'l militarisme de l'Europa Central i contra tot lo arcaic i chorc que impera per damunt del opresó estat Espanyol sens havia fet un chic simpatic) amb tot i ésser redactat amb la dulce y harmoniosa parla de Cervantes, era l'únic que podien llegir amb menys fástic els vers catalans.

Més després d'haver llegit l'article titulat *Los pueblos oprimidos* en la seva edició del dia 21, aquella quimera ses ben esvaïda al veure la manera despiadada con tracta als catalans que pugnen per assolir les seves santes llibertats.

S'ens nega en aquell article el dret de figurar en la conferència de la Pau, alegant que no hem portat un exercit als camps de batalla com han fet altres Nacions.

Primer que tot ens cal preguntar a «La Publicidad» si creu possible que un poble esclavist i oprimint, per grans que siguin los seus desitjos, pot organitzar un exercit i oferir-lo en ajuda dels que lluiten encara que sigui pels seus mateixos ideals.

Es per aixó que ens creiem en el dret de figurar en la conferencia de la Pau, per demanar que'ns lliberem traïen-nos de la grapa del opressor; si aixó arriba, que arribarà, la primera volada serà per apagar aquestes llumanetes que tan prompte et donen un ratx de llum com t'ofusquen amb el fum.

JOSEP FREIXES I PAQUIN

Sed cada día más españoles

Erem als darrers anys de la centuria passada. La xamosa vila de Sant Feliu de Codines esclatava de joia i de entusiasme. Bells estols de joventuts catalanistes se dirigien vers la vila en patriòtic romiatge, per a celebrar un miting que's considerava transcendental. Fins aleshores, l'arbre catalanista sols havia tingut la soca ianaven a sortir les branques. Anaven a manifestar-se mes o menys obertament les diferents tendències polítiques, nounaxentes, aixoplugades, noresmenys, totea elles, sota els plecs de la bandera catalana. Mes que interès, el miting despertava verdadera espectació. Allà parlaren per primera volta el malaguanyat Dr. Martí i Julià i el que avui es una de les primeres figures de la política espanyola En Francesc Cambó.

Vaig sentir-lo al *leader* i m'en recordo com si fos avui. En son parlament ferm, cantellut, valent, vá retreure una visita feta a Catalunya pel cap dels conservadors En Cánovas del Castillo, i un discurs pronunciat aquí per aquest polític centralista, que es sintetisava en aquestes paraules endreçades al catalans *Sed cada día más españoles...*

Haguesseu vist amb quin braó, l'actual ministre de Foment llençava formidable anatema contra aquesta simbòlica fórmula de la política uniformista i centrelitzadora. «*Sed cada día más españoles*, significava per En Cambó (i per a tots els catalans allà reunits), la renúncia voluntaria de tot ço que la Naturalesa ens ha concedit per a que Catalunya tingui personalitat pròpia. En síntesis, volia En Cánovas aconsellar-nos que esborressim la nostra parla per a adoptar la oficial; que prescindíssim del nostre dret per a acomodar-nos al Codi Civil que a Madrid ens dictaven; que reduíssim la nostra Història a la categoria de comptes de Fades per entreteniment de la mainada en les llargues nits d'hivern; que fessim de les nostres costums col·lecció folk-lòrica per a proveïment de Museus i Biblioteques...

La figura escardalenca d'En Cambó se redressava irada contra aquest simbolisme maliciós que signifiava la mort de la personalitat catalana.... Llençaven sos ulls elèctriques centelles que semblaven armes de foc disparades en defensa de la ultrajada Catalunya dels nostres amors. No, no, jamai. Contra la malavolència canovista, nosaltres havíem de refirmar la fórmula fonamental del nostre credo «*Cada día mes catalans...*»

En Cambó tingué la virtut d'arribar al fons de les consciències. Jo hi era present, i vaig sentir també com tants altres la força aclaparadora d'aquella eloqüència ferma, cantelluda, valenta, genuïnament catalana. Una secreta intenció me deia quelcom de la enorme influència d'aquell jovent de la política futura, i el cor s'aixemplava pensant

en lo que podria esperar Catalunya d'un home que d'aquesta manera s'expressava....

Han passat anys. Les previsions s'han complert i avui En Cambó s'ha convertit en l'èxit a quin voltant redola tota la política espanyola. En Cambó es un oracle al Parlament espanyol... mentres no tracti de Catalunya. Avui ja no es l'autonomia integral de Catalunya, la noble obsessió de la seva ànima; avui es l'Espanya gran la deria que l'empeny en la seva actuació política, perquè quan tinguem l'Espanya gran, aleshores aquesta no tindrà inconvenient en que Catalunya siga autònoma. A semblança del passatge bíblic, l'autonomia se'ns donarà per afeidura.

Avui quan En Cambó parla a Catalunya, tot el seu immens talent (que no cal desconèixer), tota la seva cultura d'home d'Estat, tot al seu prestigi polític, tota la seva història regionalista, no són prou per a ofegar un fatídic resó que'ns sembla sentir envoltat amb les seves afirmacions de vell catalanista «*Sed cada día más españoles...*»

DR. X.

De la Junta Permanent de la «Unió Catalanista»

Es precis que la Conferencia de la Pau revisi, per evitar futurs conflictes, el tractat de Utrech

A "El Correo Catalán"

M'he indignat al llegir vostres subtítols de *Ferits-Inspirats-Sentint i Encendrem* dirigits al Opinió pública. Vostres que useu l'idioma català només quant vos convé i que no sou altre cosa que castellans de Catalunya, voleu dirigir vos als catalans a quins no teniu dret.

Crideu i protesteu de que l'Ajuntament de Barcelona hagi nomenat ciutadà honorari a n'en Woodrow Wilson, jo i tots els separatistes hu ho alabem; Crideu i protesteu de que Catalunya demani l'apoi de la Gran República Nord-Americana per a la seva lliberació, i jo vos contesto amb tota la meua anima que prefereixo la situació de Cuba que la de nostra Catalunya actual. Feu memoria de que el Estats Units afengueren a «*Espanya a su ejército y a su bandera*» y aún no ha dado su explicación y desagravio.

Jo faig memoria—no a la opinó pública perquè ja os coneix—sino que a valtros que quant Cuba era de l'estat que oprimeix a Catalunya—única patria meua i de tot bon català—que només hi havia que *fiebres amarillas* i tota mena de mercaderies; ara que Cuba no és de l'estat que nosaltres volem ésser lliures, es gran, rica i plena i per damunt de tot es nació-estat.

Perxó em dirigeixo a valtros i vos faig present que aclamarem sempre al gran Wilson nosaltres quins som joves i no volem militarismes ni opresions; sino que una Catalunya ben lliure.

EN POLVORA

Ciutat 22-10-18.

Catalans, deliberem

Segons les noves emocionants que constanment rebem de la guerra, ens fa creure que aquella lluita sagnant que conmov i travalsa l'humanitat va afortunadament a tocar a son fi, l'hora tan esperada de la lliberació humana ha sonat, Alemanya vençuda temerosa a represalies demana la pau i accepta les condicions que l'imposa sos enemics.

Altrament el món està d'enhorabona; s'ovira al horitzó que apareix el sol de la justícia escampant arreu el seu raig benefactor, el dret ha vençut a la força, totes les nacions de la terra lliures per sempre d'aquesta ombra tràgica del imperialisme absorbent d'ara endavant donaran curs a ses aspiracions el seu lliure desenrotll i modelitats seran verament respectades així es preveu, lo mateix als pobles grans que als petits.

Es per aixó que'l deslliurador de les nacions, el que ocupa el seient mes alt de la magistratura dels pobles, mister Wilson ens parla en sa veu autoritzada de la formació d'una Societat de Nacions on descansi la futura organització del món que sigui penyora d'una pau perpétua, confortadora amb el progrés i avenços del temps fonamentada amb llaços d'una democràcia i germanor universal.

Reconegut el dret a la independència de los petites nacionalitats els pobles que fa centuries resten oprimits subjectes a la brutalitat dels grans estats, altre volta donaran curs a sa història governant-se per son propi albir, llurs destins; les banderes plegades i perseguides onejaran novament resorgint al espai, eixint del seu calvari la Polònia, l'Irlanda i tots els pobles irredents d'Austria, qui tots d'un cop lliberats, serà el llevat nou benaurat que ens haurà portat aquesta gran guerra.

Devant d'eixos aconeixements que venen de plé a resoldre problemes tan similars al nostre, amb la sola casual variant que ells s'han trovat amarrats dintre del conflicte Europeu i ara gaudiran de la seva liquidació, quina postura pendrà Catalunya en aqueixos moments decisius? farà sentir sa veu, provarà rompre d'un cop les cadenes que l'ofeguen, els nostres homes representatius seran prou honrats, prou nacionalistes que de cara al ideal invoquin a l'Europa demanant el lloc si en som dignes i ho sabem defensar-ho que ens toqui en el concert que acordin de les nacions? Aquí està l'enigma. Les darreres actuacions polítiques es desdiiuen i separen d'eixos naturals procediments, afarrats amb el descomunal pensament de salvar i redimir a l'Iberia, s'han llençat terres endins quixotescaament colcejant-se primer i col·laboran després a la política oficial compartint-se la direcció d'aquest estat que ens oprimeix, feina que mirada des del punt de vista catalanista resulta negativa, puix en els previs moments desinteix de tots els actuals moviments nacionalistas del món.

Cumplim doncs noblement el nostre

deure i esperem amb confiança, que si volen seguir dient-se nacionalistes prompte variaran el camí, eleboran perquè Catalunya sigui escoltada a la magna Assemblea de la pau que haurà de celebrar-se a no trigar gaire, fent desaparèixer recels i desconfiances que abriguen els cors dels verbs i purs nacionalistes, i nosaltres els som-niadors de sempre els que prediquem arreu la santa intransigència fem una enquesta de tota la gent que val i estima nostra terra perquè juns com a qüestió previa deliberem la posició definitiva que deu pendre Catalunya als actuals moments si volem que la nostra raça tingui l'ascendent merescut com a poble i el català sigui considerat i estimat com a home lliure a la terra.

MANUEL PAGÉS.

El problema de Catalunya Nació, es solament als catalans a qui interessa

Réplica

Amb el vostre Alerta Catalans!—del dia 3 del corrent mes, no són prou justes al parlar de la vinguda d'En Llapissera a la nostra ciutat.

Aixó de que tenim de tancar a casa nostre per a no veure semblant personatge, amb tota la seva qüa de panxes contentes, i un seguit de botiguetes amb volans de llampanta quincalleria, no es propi de gent masclé i menys en aquest temps en que es lluita per la llibertat del món i acaba de enderrocarse a les poques testes coronades que encaren resten a l'Europa.

La prova la teniu amb l'incomparable eroïsme en que lluiten per la llibertat, que vol dir independència, les petites Nacionalitats.

A la Serbia lluiten fins les criatures que lot just oaminen i eis vells que'n prou feines poden aguantar-se, porten municions i queviures a les trinxeres, on dones i homes lluiten tots junts sense por, amb tot coratge, per la santa Independència.

Montenegro lluita com fera a la qual volen pendre els fillets.

Bèlgica, la invadida per la força bruta, lluita també per reconquerir la robada i llibertat nacional.

Els nostres voluntaris, catalans i de Catalunya, lluiten presenten la cara als admiradors del ferro, aquest ferro que matarà l'imperialisme germànic.

Tancar-se a casa es propi de un poble vençut i sense energies pròpies i el nostre ni's vençut, ni capat; té encara energies.... no està tot podrit encare.

Precisament la feina dels catalans es treure de fora casa tot lo podrit i ço que estigui a punt de podrir-se, cremar-ho i tirar les cendres a la mar perquè el vent no les escampi.

No company, no. La cara no l'hem de girar mai, al contrari, al enemic. Tenim d'anar de cara a ell per a que's vegui que no som decadents, sino que som homes mascles per lluita en tot terreny i donat a comprendre de que tenim memòria i ens en recordem del que'ns

han fet, fan i farán i seguim el vostre concell de girá la cara o amagar-se.

Per acabar, vos contaré un cas històric que s'assembla al vostre pensament: ■

Quan per segona vegada vingué a la nostra ciutat en Llapissera, o sigui quan no portava volqués però sí caminadors, En Lerroux, cap de les partides lerruixistes, rebéu recadet del seu padri En Moret, de trista memòria, i com tots sabeu l'home de la llei de juriisdiccions, de que S. M. En Llapissera volia venir a Barcelona i perque la seva arribada i estada fos tranquila havia de procurar fer abaixar les ales de els seus partidaris per uns dias.

Fet i fet, En Lerroux quina en fá; els dona entenent de que el dia de la arribada de En Llapissera es fes un miting per districte o sigui deu mitings a la mateixa hora i dia, a fi i efecte de que no fessin alguna de les seves ni's revolucions sin comprometen al cap dill a la vegada.

Es va fer així, En Lerroux podé justificá un servei mes als molts que havia fet i fá encare el cap-dill de cartró al régime com a bon capitots dela borregada lerruxesca.

F. MIRALPBIX.

Es per la força del dret que's resoldrà el problema de Catalunya

Literaries

Lliri blanc

Lliri blanc, lliri polít,
del jardí el més preferit,
de pistil-los tremelajants,
diga-li quan amb ses mans
l'acarona, el meu neguit.

Diga-li quan al reixat
raja la menta ufanosa
i el clavell ensangrantat,
com sospir qui eixir no gosa
d'emoció i apassionat.

Que l'amor que ella m'inspira
te com la menta ufanor,
com té la flamant guspira
del clavell arborador;
i es poncella que sospira
per florí dintre el seu cor.

LLUIS SABATÉS I VILAR

Cantem!...

Entonem, ardit jovent,
cants d'amor a nostra pàtria,
arredosats sota els plecs
de l'enseny catalana.

Que s'esbombin nostres cants
des del pla fins a montanya,
nostres cants de joventut;
nostres cants plens d'esperances

I avant sempre i sempre avant,
amb les boques ressonants,
els ulls fits en l'ideal
de foc patri, abrussant l'ànima!

Cantem, cantem, brau jovent
per la pàtria catalana,
arredosats sota els plecs
de nostra ensenya barrada.

MARIAN VIVES

S'acosta la gran hora de Catalunya;
nacionalistes, prepareu-vos

Noticiari

Casal Nacionalista Martinenc
Carrer Xifré, 25

El Grop Escènic Jovenil cel-lebrará una extraordinari i magna funció que tindrà lloc el dia 27 a les 4 i mitja de la tarda, a benefici del nostre company Josep Romea.

PROGRAMA

1. Sinfonia, entreactes a piano per la nena Maria Bosch.
2. Es posará en escena el quadre trágic «Lo fart malait», per los joves Ramón Pla i Lluís Buireu.
3. El preciós drama de en Ignaci Iglesias «La mare eterna», representat per la Srta. A. Peris i els senyors F. Bosch, R. Pla, Ll. Buireu, M. Minga, F. Esteve i J. Vargas.
4. Donarà fi a tant cel-lebrada festa una gran lectura de poesies.

El Grop Excursionista «Els Segadors», de l'Orfeó de Sans, farà, el prop-vinent diumenge, dia 27 del corrent, una excursió a Sant Miquel del Fai i Sots Prestecs, sortint per l'estació del Nort a les sis del matí.

La Unió Catalanista

La Junta Permanent de la Unió Catalanista, ha acordat aplaçar el convocat Consell General de Representants que devia cel-lebrarse el dia 27 del corrent i no celebrar-lo fins que hagin passat les actuals circumstàncies.

El Meting de Afirmació Nacionalista

El «Grop Joventut L'Avençada», fa present que per ordre governativa i al ensems de la Junta Provincial de Sanitat, ha quedat sospés mentre durin les actuals circumstàncies l'anunciat Meting de Afirmació Nacionalista que devia vindre lloc al Centre Nacionalista Català, (Sant Honorat, 7, pral.), el prop-vinent dia 27.

L' INTRANSIGENT

Periòdic setmanal de Joventuts

Redacció i Administració

Cannda, 14 — Barcelona

Hores d'oficina: de 7 a 8 del vespre

Ecos

Arriba a nosaltres el remor de que se están preparant actes, no d'afirmació Nacionalista, que aixó es tan passat de moda com el conte xinesc de l'Espanya gran, sino d'Afirmació Nacional Catalana.

La finalitat d'aquest es el plantejament d'acord amb les conclusions del ciutadà Wilson, del dret a ésser com a Nació, ben sola i ben lliure, de la nostra única patria.

*

A La Publicidad de vegades están molt bé; de vegades molt malament. Hi ha un senyor Hurtado que per no se meins de vegades tòca el violón.

Qué sab ell pobret, amb tot el seu esceptisme d'está per casa de l'gran hora de Catalunya. Que sab ell del pensament nacionalista català representat per aquets milers de voluntaris

catalans que lluiten pel dret i la justícia, pel deslliurament de les nacionalitats opreses.

No si volem enfadar; pero el criteri d'aquest senyor es; com ho direm... Es un criteri de senyor Esteve, retirat del negoci, que sentin aficions literaries fá un article d'en tant en tant els ratets que no té feina a passejar pel aristocràtic «Paseo de Gracia» lluint a tot drap els seus descomunals «quevedos» últim rastre de l' seu talent en completa decadencia.

*

Totes les entitats de Catalunya farán molt bé de posar de relleu la seva catalanitat divulgat ço que representa el Tractat d'Utrecht; cal que'l poble estigui lo suficientment capacitat quan arribi l' hora.

*

Are es quan estem més contents que mai de la nostra tasca verament intransigenta. Tothom, i tothom son tots els bons nacionalistes, reconeix la necessitat de la santa intransigencia.

*

La guerra s'acaba; la pau se acosta; benvinguda sigui la pau ci'ns porta la nostra llibertat.

*

Se n'han enterat els nostres llegidors de la campanya Sanblancat—La Lucha?

Sabèn qui l'hi paga el jornal al redactor-quefe d'aquest diari? En «Rodrigo Soriano».

Vetiaquí perquè «La Lucha» no està en bones relacions amb les nacions aliades, especialment amb França i el per què no's vent a Paris.

Correspondencia

B. C.: Massa fort. El farien canviar de casa. Si fos prosa...—M. V.: Li publiquem. Necessitem prosa, com pot veure.—G. T.: Queda en carter. —H. P. Va aquesta setmana.

Tallers gràfics BELL-ART, Provença, 246

Broncista i tallers de Metalls de tota mena
DE

En Pere Ruiz y Tomás

Tallers, 76 * * * CIUTAT

Joan Sucarrats

Hospital, 145 i Cera, 4

Camiseria i Genres de punt
Confeccions per a senyora
Especialitat en robes per
a recent nascuts

LA QUE VEN MÉS BARATO DE CATALUNYA

¡Nacionalistes radicals!

Compreu tots el llibre

“PER CATALUNYA”

recull d'articles del malaurat

Dr. Martí i Juliá

Editat per l'«Associació Catalanista» de Gracia

Preu: 4 ptes.

Es ven en aquesta Redacció

COMPANYS:

Vestireu amb gust i elegància si vos proveiu a la

**Gran Sastreria
L'Estisora
de ANTONI VILA**

Casa de confiança i bons preus
Es confeccionen, en casos urgents
trajos en SIS HORES

Salmerón, 89-Barcelona

05(46.711 Bar) Int. 507